

Рашка. Той, за нищо на свѣта, нѣмаше да допустне, ко-варниятъ му другаръ самъ да заграби иманѣето. И, ето, тъкмо да го настигне, Рашко успѣ да скочи и пакъ побѣгна. Койчо слѣдъ него. Вжжето се обтѣгна помежду имъ. Мнозина орачи ги съгледаха, какъ завързани и двамата единъ за другъ съ вжже, тичаха като безумни на лу отъ „Градището“.

Тичаше Койчо съсъ всичка сила, а Рашко не тичаше, но хвърчеше... И ако не бѣ свързанъ отдавна би избѣгалъ...

Но, ето, посрѣдъ една нива стѣрчи дебела круша. Рашко тичаше край нея. Койчо се досѣти и намѣсто да тича слѣдъ него, удари въ дѣсно. Крушата остана помежду имъ. Вжжето се опъна, дръпнаха се изведнажъ и двамата и паднаха и двамата на земята. Скочи Койчо скочи и Рашко и побѣгна насрѣща му...

— Ще бѣгашъ, а, изрева разяренъ Койчо и му стовари единъ юмрукъ въ лицето...

Червена струя кръвъ бликна изъ носа на Рашко и потече по бузата, по дръхитъ му.

